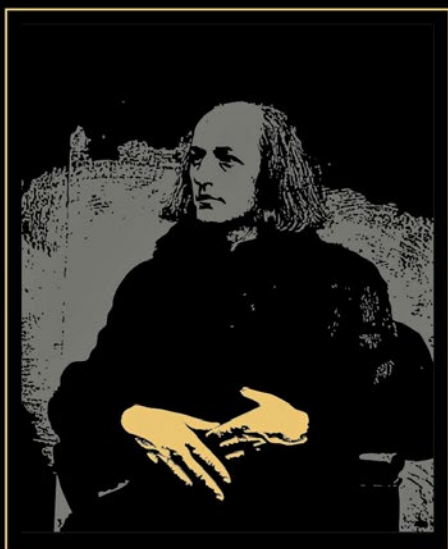


J·H·KRCHOVSKÝ



Host

BÁSNĚ
SEBRANÉ

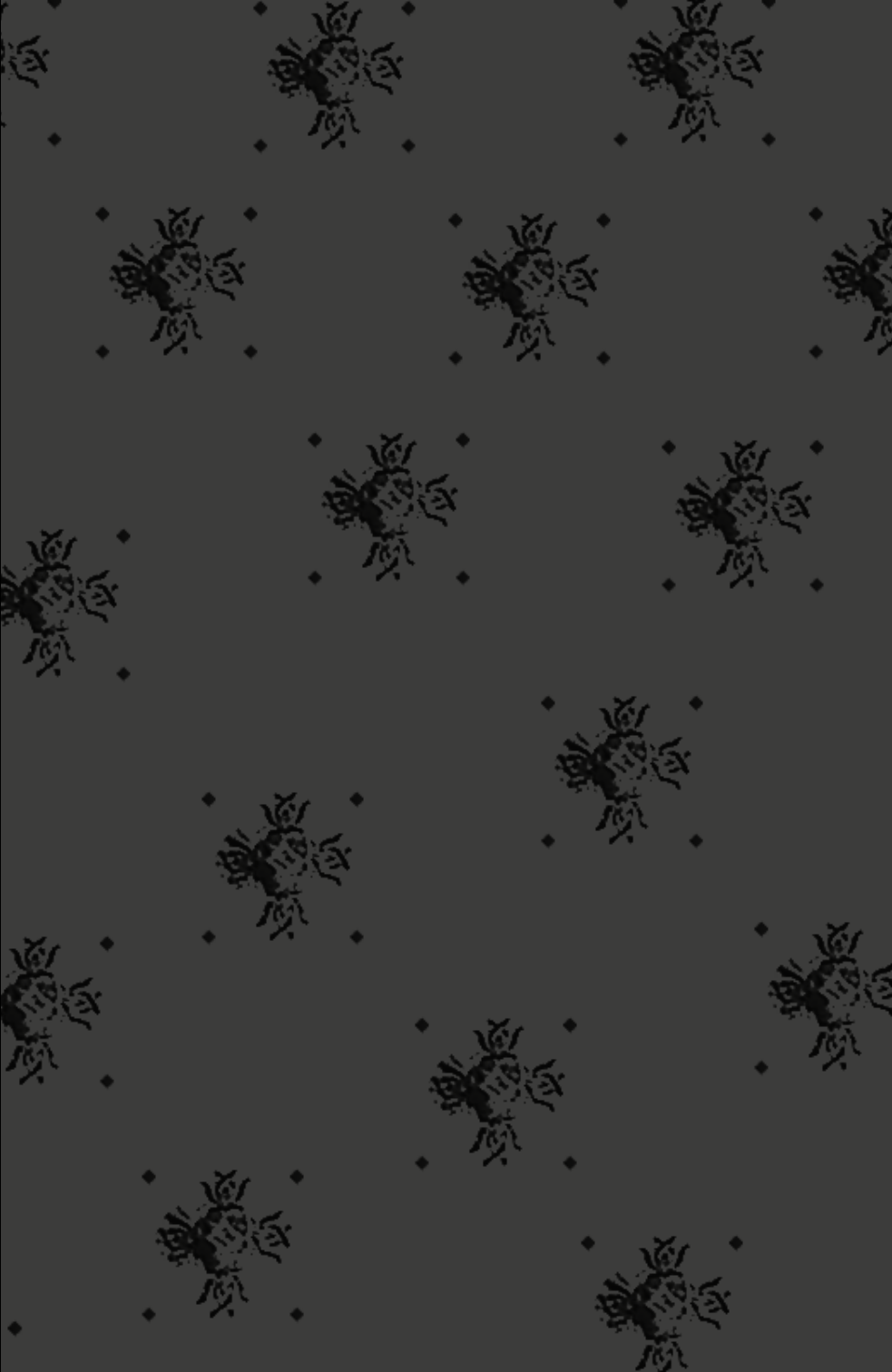
© J. H. Krchovský, 2026

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3046-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-3047-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3048-9 (MobiPocket)





NOCI, PO NICHŽ NEPŘICHÁZÍ RÁNO

*Výbor z básnických sbírek
z let 1978–1991*

I /

Básně vybrané ze sbírek

PROCHÁZKA URNOVÝM HÁJEM (1978 –1979)

NEKLID (1980)

BESTIÁLNÍ NĚHA (1981–1982)

Přistavil jsem si zrcadlo
od té doby se nenávidím
včera mě ale napadlo
že se v něm stejně neuvidím...
rozplynul jsem se děsem
nad tím, že vůbec nejsem
vůbec si nezávidím...

Na stropě hořčice a v ní je buřt
zmítám se v šílenství na podlaze
a je mi blaze, tolik blaze
že už snad nemůže ani být hůř

Má duše je perpetuum mobile
žije a umírá krmena ničím
dokonale se zničím
rozkrájím se na motorové pile

Dneska je Štědrý den
postavil jsem si betlémské jesle
usínám, jde na mne sen
usínám, houpu se v elektrickém křesle

Pokojem obcházěj postavy
celé davy
kývám jim rukou a šeptám pozdravy...
pokojem obcházěj postavy
tiše, jak se sluší...
postavy bez rukou, bez nohou
postavy bez těla, bez hlavy
jenom s duší
jenom s duší...

Někdy na tebe myslím
když v podzimních ránech
plazím se vlhkým listím
po hrobkách na Olšanech

Občas tě i potkám
když se tvůj obraz nerozdvojí
směješ se mrtvým fotkám
všem, jenom ne té mojí

Jednou ti vyznám lásku
a budeš-li mít zájem
pozvu tě na procházku
urnovým hájem

Zatím mne však drtí
skutečnost tíživá
že ač nejsi po smrti
tak přesto nejsi živá!

Mám svou nohu mezi dveřmi
do místnosti nekonečné
z ní na sebe křičím: Věř mi
— je to marné a zbytečné!

Z jedné strany dovnitř cpu se
a z druhé si bráním vstupu
v ostrých zpětných zubech v puse
držím konec svého trupu

Netřeba hledat v pultech biblioték
a rukou v prázdnou šmátrat
když poznání je blízko na dotek
když reálný je návrat

Netřeba šplhat vzhůru
na výsostná území
stačí jen ožírat kůru
zde dole, při zemi

Čtyři světové strany?
ne, je jich mnohem více
snad leda čtyři stěny
zlomené světem svíce

Čtyři prázdné stěny
a na nich tentýž obraz
šepot, vzlyky a steny
skok, pád a znovu odraz

Pod bílou zdí
tmou zaštěkali psi...
přichází všední
temný výjev z apokalypsy:

Za chvíli ozvěny
všech kroků odezní...
o úzkost opřeny
postavy obcházej
na cestě podél zdí
— křik rodící stařeny
ozývá se z parku
a synek tmy
debilní měsíc
uléhá do kočárku...
vytí psů vychází zespod
a ohlašuje dobu:
čas zavírání hospod
a otvírání hrobů...

Na samém konci
temné chodby
v tunelu pod městem
kde jsem nikdy nebyl
za dlouhou řadou
vytlučených světel
zmítán průvanem
a zímnicí
potmě a poslepu
narazil jsem na zeď
z betonu a ze střepů
— na hluboký a ztvrdlý
otisk své tváře...
na opačném konci
zaslechl jsem s ozvěnou
vzdálený nářek
a já zjistil
že nejsem tady
ale za stěnou
že nejsem odlitkem
ale formou
že nejsem uvnitř
ale vně
— jsem zazděnou
zatvrdlou šlápotou
hlubokým otiskem mě...

S pronikavým zvukem
kdosi přejel nožem
po hrdle sklenice
a mûry, naoko mrtvé
náhle spadaly na zem
jako by se blížil netopýr...
bojím se světél
studených světél
výbojkových zářivek...
přál bych si být netopýrem
umět tak zpívat
pronikavým ultrazvukem
aby zářivky
strachem praskaly
a padaly na zem
ve strachu, že se blížím já...
přál bych si být velikým
černým, skleněným netopýrem...

Má bestiální něho
chtěl jsem se zavřít
s tebou
do domu srdce mého
kde se sny o snech
ve spánku zdají...
zavřít se do něj
než strhnout ho dají...
do prázdných oken
jsem příliš zamilován
obehnán drátem
a skrz naskrz
podminován

Napíchnutý k nějaké holi
hlídám se a zaháním
visím tu jak strašák v poli
zaháním se máváním

Má pravá i levá ruka
vlaje blbě ve větru
jsem jak divná boží muka
navlečená do svetru

Ach to jaro!
strašná vůně
s nekonečným smradem...
— tahá mi to plíce z pusy
omotává větvi
drtí mne to, dává, dusí
a přetíná ve dví...
ta hrůza a nostalgie
po předsmutku polapení!
jak když kanec v listí ryje
strkám rypák do lupení
— duše vyje, štěká, stůně...
ach ten smrad a jeho vůně
nekonečno brání nasát...
ozývá se ze mě řvaní
jak z porodny prasat

Narážeje do lidí
jdu liduprázdnou ulicí
a nikdo mne v ní nevidí
— mám zatemněnou palici

Nezářím a nemám světlo
jen mé oči trochu žhnou
ňáké zvíře si mne spletlo
s vymláčenou lucernou

Vydávám dnes jenom skřeky
mluvit už mě uráží
jdu se na most napít z řeky
žízeň mám, i závaží...

Jsem býk a natírám se na červeno
dráždím tak zrcadlo
a ono dráždí mne
máme jenom stejné jméno
— navzájem se vraždíme...
se sklopenou hlavou
nabíháme proti mně
ničí nás, že nezjistíme
kdo je uvnitř, a kdo vně...
v opuštěné spalovně
v zrcadlové síni
triumfálně křičím
na zasklenou svini
že já, já jsem býk
a já tě zničím!
a rozbíhám se proti stěně
směrem hlavou na hřebík

Lidé, rozsviňte všechna světla
ať vaše tváře zazáří!
lidé, vy lidé krásní
andělé pražští
vám patří moje pozdravy!
— Kušuj a zhasni
jinak tě praštím
a nebo kopnu do hlavy!

Chčiju klidně dolů z oken
— jsem přec pánem svýho domu!
přesto skrytě šilhám okem
copak dole říkaj tomu

Nic neříkaj, nic nevidí
jenom sedí v podřepu
klopí oči, snad se stydí
že mi serou do sklepů

Otázka vráskama
čelo mi brázdí:
jsem tady, nebo tam
nebo zde za zdí?
...není mi pomoci
není mi rady
dál křičím do noci:
Kde jsem, jsem tady?
jsem tady, nebo tam
nebo tam za zdí?
do slov se zamotám:
jsem uzel, — z obou stran
buším si na stěny...
nejsem zde ani tam
— jsem do zdi zazděný!

Cchi-li zmizet beze stopy
 nebudu se v řece topit
 – uložím svou kůži línou
 na dno vany s kyselinou

Zatímco si chystám lázeň
 přemýšlím a krotím bázeň:
 – jak, až budu rozežraný
 vytáhnu pak zátku z vany?

Pomohu si mechanikou!
 – spojím drátem zátku s klikou
 a jak někdo chytne kliku
 pohrbí mě i bez hrobníků

Jsem si jist, že každopádně
 zůstane má duše na dně...
 já vyteču stokou z vany
 duše usne do nirvány

Hovno nelze umýt mejdlem...
 to, co není, zničit nejde
 jen to nic, co trápí hlavy
 kanálem se neodplaví...

Dnes mne nemá už co bolet
jsem schopen žít klidně sto let
a třeba i o den déle
je mi všechno u prdele!

Všechno! Všechno? – Všechno zas ne
tvá svíce až jednou zhasne
tma vyteče z kalamáře
na tvou bledou stěnu tváře...

...a to bude konec světla!
kdyby tma tvůj obraz smetla
tak buď sebe, či tvůj stín
zpátky na zeď pověším...

Necítím se ve své kůži
ve své kůži bezpečně...
chci si s tebou trochu užít
buď tak hodná, vysvleč mě

Stáhni mi tu kůži s těla
jako svetr přes hlavu
vysvleč mě, a kdybys chtěla
projdeme se ke splavu...